

Co Duch Święty mówi do Kościoła w Polsce?, rozmawiała i opracowała S. Palka, Kraków: Wydawnictwo Esprit 2016, ss. 302.

Książka jest zbiorem wywiadów, których Sylwii Palce udzieliło ośmiu znanych w Polsce charyzmatycznych ewangelizatorów: Andrzej Sionek, o. Tomasz Alexiewicz, o. James Manjackal,

o. Antonello Cadeddu, o. Teodor Knapczyk, o. Joseph Vadakkel, o. Daniel Galus i Carver Alan Ames.

Ich zebranie i opracowanie zajęło Autorce półtora roku pracy z uwagi na międzynarodowy charakter spotkań. Pytanie zawarte w tytule, co Duch Święty mówi do Kościoła, w tym szczególnie do Kościoła w Polsce, jest także – jak wyznaje – jej osobistym pytaniem. Przystępując do pracy miała pewien dystans do tematu, ale „wraz z poznawaniem rozmówców i poruszanych przez nich zagadnień, wątpliwości ustąpiły miejsca pasji” (s. 298n).

W słowie wstępnym do książki bp prof. Andrzej Siemieniewski stwierdza, że zbiór tych wywiadów „jest dowodem na to, że pozostajemy świadomi natury Kościoła, którego duszą był, jest i pozostanie Duch Święty” (s. 8). Dużo mówią tytuły poszczególnych wywiadów: m.in. *Kościół albo będzie charyzmatyczny, albo go nie będzie wcale*, *Być jak Jezus i wyjść na peryferie Kościoła*, *Jezus jest lekarzem całego człowieka*, *Módlcie się o Ducha Świętego*. Wywiady nie pomijają tematów trudnych czy kontrowersyjnych: spoczynki w Duchu Świętym, manifestacje złego ducha, pokusa gwiazdorstwa, niebezpieczeństwo subiektywizmu czy indywidualizmu, pogoń za sensacją, nadużycia itp.

Książka oferuje nam wsłuchanie w pastoralną diagnozę stanu Kościoła w Polsce, często wyrażoną w ostrych słowach. Tytułem przykładu, o. Tomasz Alexiewicz OP, stwierdza m.in., że „Kościół zaczął się poza budynkami, a my w tej chwili często zajmujemy się bardziej konserwacją budynków, co wymaga mnóstwa zaangażowania, czasu, pieniędzy, inicjatywy, tak że już nie mamy czasu na inne rzeczy, na apostołstwa” Polska wieś poganieje, mówi dalej dominikanin, bo „w Kościele w Polsce jest za dużo księży i my świeckim dajemy mało współodpowiedzialności za Kościół” Natomiast nadużycia, które miały miejsce w niektórych grupach charyzmatycznych, nie powinny wywoływać w nas „antykonceptyjnej” postawy lękowej, która wyraża się w przekonaniu: nie róbmy pewnych rzeczy, bo mogą one wymknąć się spod kontroli (s. 85nn).

W wywiadach przeważa jednak ton pozytywny, nawet jeśli jest czasem życzeniowy. Jest to głos o wspaniałym potencjale Kościoła w Polsce, który domaga się wyzwolenia. Duch Święty mówi – stwierdza o. Daniel Galus – „by Kościół w naszym kraju był coraz bardziej Kościołem otwartym na dary, charyzmaty i owoce Ducha

Świętego, na nowe posługi, nową działalność, na nowy sposób modlitwy, wychwalania Boga, nowy sposób przeżywania Eucharystii, nowy sposób ewangelizacji (...)” „Duch Święty pragnie Kościół ożywić, chce go rozmodlić, chce, by Kościół i ludzie wierzący w Kościele byli szczęśliwi z tego powodu, że Duch Święty posługuje się nimi w dziele ewangelizacji” (s. 239).

Przeprowadzone przez S. Palkę wywiady są zaproszeniem do lepszego poznawania charyzmatycznego wymiaru Kościoła. Książka ukazuje się w dobrym czasie, jeśli weźmiemy pod uwagę wydany niedawno (15 maja 2016 r.) list Kongregacji Nauki Wiary do Biskupów Kościoła katolickiego na temat relacji między darami hierarchicznymi a charyzmatycznymi dla życia i misji Kościoła *Iuvenescit Ecclesia*.

Ks. Sławomir Pawłowski SAC